

сила Тарасъ можа да са омие съ хладна вода. Нѣма какво да са каже: сичко той прави важно! Чува са, че въ банята той е показвалъ царските знакове на гърдите си: отъ едната страна двуглавенъ орелъ, голѣмъ колкото единъ петакъ (петъ копѣйки), а отъ другата — неговото лице.

Азъ не намѣрихъ за потрѣбно да разузнавамъ мнѣнията на казакътъ по-натѣжко и отидохъ заедно съ него въ кѣщата на командантинътъ, като си въображавахъ предварително свиданието съ Пугачова и като са трудѣхъ да позная отъ-рано съ какво ще то да са свърши. Читателътъ може и самъ да си представи, че азъ бѣхъ не сжвсѣмъ хладнокрѣвенъ.

Хвана да са смръква, когато азъ дойдохъ въ кѣщата на командантинътъ. Бѣсилницата съ мъртвите са чернѣеше твърде страшно. Тѣлото на бѣдната командантиша са тжркаляше предъ вратата, предъ които два казака стоѣха на стража. Казакътъ, който ма водеше, отиде да каже, че ма е довѣлъ, и тоя си часъ са вжрна, като ма поведе въ оная сжщо стая, дѣто вечеръта азъ така мило са прощавахъ съ Мария Ивановна.

Представи ми са необикновенна картина. Около столътъ, който бѣше покритъ съ скатертъ и на който бѣха нарѣдени много шишета и чаши, сѣдѣха Пугачовъ и десетина човѣка отъ казашките старѣйшини, съ калпаци, съ шарени ризи, съ распадени отъ виното червени лица и съ блѣстящи очи. Между тѣхъ нѣмаше нито Швабрина, нито нашиятъ нарѣдникъ, нито новонабранните измѣнници. «А-а-а, ваше благородие! каза Пугачовъ, като ма видѣ.—Добре сте дошли. Честъ и мѣсто! Заповѣдайте.» Говорящите са поемѣстиха. Азъ сѣднахъ мжлчешката на край трапезата. Сжсѣдътъ ми, който бѣше единъ младъ и хубавецъ казакъ, ми налѣя една чаша